

Tôi từng đọc nghe mẹ u truy n r t c m đ ng. Truy n ch có hai nhân v t chính.

M t bu i sáng, tr c ti m bán hoa, m t thanh niên ng ng xe, đ nh vào ti m đ t mua m t ch u lan, nh g i t ng m cách xa anh ta h n ba trăm cây s . Nh ng b t ch t, anh th y m t cô bé, đ ng nép cánh c a ti m và đang ôm m t khóc. C m th ng, anh đ n bên, d u dàng h i:

- T i sao em khóc?

Cô bé th n th c:

- Con mu n mua m t bông h ng t ng m , nh ng con v a vào h i, m t bông là ba đ ng, mà con ch có m t đ ng thôi!

Nói r i, cô bé ì òa lên, n c n .

Anh thanh niên m m c i, c m tay cô bé, d t vào ti m. Anh b o ng i bán hàng ch n bông h ng nào đ p nh t ti m, trao cho cô bé; xong, anh đ t mua ch u lan tím trong gi mây có c t n h ng, theo m u trình b y trong cu n sách. R i anh ì a m t t m thi p, ghi ì i thăm h i và đ a ch c a m , trao cho ng i bán hàng, thanh toán ti n b c r i vui v b c ra c a.

Cô bé đ ng ch ngoài đó, lí nhí cá m n. Anh nhìn quanh, r i h i:

- Em đ n đây v i ai? Có c n tôi cho quá giang v nhà không?

M t cô bé sáng lên, m ng r :

- Con cám n chú! Chú đ a con v nhà m nhé.

Theo ì i ch đ ng c a cô bé, anh đ ng xe tr c c ng m t nghĩa trang. Cô bé không nói gì thêm, ch ng c nhìn anh nh ng m ý mu n anh đi theo. R i cô đ ng tr c m t ngôi m m i ì p đ t. Cô nói:

- Th a chú, đây là nhà c a m .

Nói r i, cô qu xu ng, c m bông h ng vào chi c ì nh xíu trên m , vu t ve nh ng hàng ch trên t m bia, và th n th c g i nh :

- M i!

Hai ti ng “M i!” c a cô bé ch m i g p ch a đ y 20 phút mà anh t ng nh ti ng g i c a nh ng ng i thân yêu t ng g n bó nhau hàng v ì ng ki p! Anh ng i xu ng bên cô bé, c m ì y tay, và cùng khóc v i cô...

Sau đó, anh h p t p tr ì i ti m hoa, h y b hóa đ n g i hàng và ch n mua bó h ng t i nh t, v i v ra xe. Anh quên c g i đ n tho i cáo b nh v i s làm. Lòng tràn ng p nôn nao, anh m i mê c m tay lái su t bu i, v t h n ba trăm cây s , đ n g p m . Khi trao t n tay M bó hoa còn t i, anh nhìn th t sâu đôi m t M r i ngh n ngào:

- M i!

Câu truy n ch m đ t hai ti ng ng n ng i đó nh ng âm thanh ngân mãi trong tôi cho đ n ngày tôi m t m !

Ch em tôi m côi cha t h n hai m i năm. Ti ng khóc “Cha i” ch a t ng đ t trong tâm, ì n i theo ti ng khóc “M i!”. Trong gia đình, tôi th ng b gán cho cái tên “Th ng vay khóc m n” vì tr c n i th ng tâm nào, dù c a ng i hay c a v t cũng d dàng làm tôi r i ì . V i tôi, th i gian không ph i là ì u thu c hàn g n đau th ng mà ph i là ... cái gì đó, th n di u h n. Bao năm, ì m lủi đi tìm “cái gì đó” mà ch a th y, ch th y tang th ng và ì ch y v n ti p t c thôi. Cho t i ngày gi đ u c a M thì ngh ch- duyên-đ i ì i thành thu n-duyên-đ o.

Trên đ ng thiên lý, vai ph i cng M , vai trái cng Cha, tôi quy t đi tìm cho ra “Cái gì đó”. V i

bóng hình Cha Mẹ trên hai vai, tôi đi không mệt mỏi, đi trong nhọc nhằn, đi trong ân hận. Hai năm cuối, Mẹ tôi bỗng có dấu hiệu của sự mất trí nhớ. Thành thử ông Mẹ tôi nói: “Cô có tiền, cho tôi mượn hai chục đi xe. Tôi phải về, kể cho chúng nó mong!” Rồi chúng phải nói xuống, Mẹ xách túi quần áo, xăm xăm bước ra đường.

Tình trạng đó tăng nhanh một cách trầm trọng khi hai chị em tôi phải thay phiên nhau, canh chừng Mẹ liên tục. Tôi hỏi thăm một người bạn, là bác sĩ tâm thần. Bạn tôi bảo, hãy thử hai cách. Một khi Mẹ chìm vào cơn mê như vậy, hãy ngồi xuống bên, cầm tay, nhẹ nhàng nói với Mẹ, mình là ai, Mẹ là ai, đang ở đâu, để Mẹ trở về hiện tại. Nếu không thành công thì dùng cách thứ hai như các thí nghiệm khai ngỏ cho đờ tử là quát to, quát Mẹ chú ý tôi âm thanh, rồi mới tuôn tít nước như ngòi bút nào của gia đình mà để với Mẹ là đáng nhớ nhất.

Chị em chúng tôi không bao giờ thành công ở cách thứ nhất, vì nếu như nhớ thì chị em yêu cầu thì Mẹ sẽ giận dữ, bảo là chúng tôi ác độc, không cho mượn tiền để Mẹ về nhà có “chúng nó mong”.

Tôi có thể hiểu được, tại sao trong cơn mê Mẹ tôi luôn muốn ra khỏi nhà, vì chị em chúng tôi

mẹ đi a mẹ t nôi. Mẹ ở với đi a này, tôi nh đi a kia! Và trong tâm tưởng Mẹ, luôn có những đi a con, đi a cháu mong Mẹ về.

Những khi th cách th hai là quát to với Mẹ, th y Mẹ có vẻ s hãi thì lòng chúng tôi qu n th t. Cùng, tôi ch n cách th ba, là Mẹ nói gì, c im l ng nghe. Mẹ nói xong thì tôi rút n c r i n ng theo vai trò nào Mẹ đang t biên t di n mà d dành. Ch ng h n nh :“ Bà c u ng n c đi, ăn bánh đi r i lát có xe đ n đón.”; Những n u b t ch t Mẹ đ i vai, g i tôi là ch , và x ng em, thì tôi đành nói: “ , ch đã g i xe đ r i. H đang trên đ ng t i. Em c vào phòng ngh đi, h xe t i là ch g i em li n”.

Th t b t ng , tuy ch a t ng m t ngày đ c h c ngành tr li u tâm th n nh ng cách th ba c a tôi đã đ c Mẹ vui v ch p nh n, không đòi đi n a mà l i còn cảm n r i rít: “Cô t t quá! Cô tên gì? Con cái nhà ai v y?” R i ch vài phút sau, Mẹ ra kh i c n mê, bi t rõ tôi là cô con gái đ u lòng đã đ n với cha m ngày 30 tháng 7 c a m t năm xa x a!

Nh ng c n mê nh th c đ n không h n, đi không báo, đ n Mẹ tôi qu n quanh gi a m ng và th c cho t i ngày qu tim 86 tu i b t ng đ p lo n nh p.

M đã th c s ra đi, đi th t nhanh và th t êm nh m t ng i thi p trong gi c ng tr a hè. Không bi t trong gi c ng đó, Mẹ là bà c mu n m n ti n đ đi xe v n i có “chúng nó mong” hay khi y Mẹ đang bi t rõ Mẹ là ng i M thân yêu c a sáu ch em tôi? N u Mẹ ra đi gi a c n mê, ng mình là m t bà c cô đ n, nghèo kh , ph i h i m n ti n ng i l đ tìm v n i có nh ng ng i thân yêu mong ch , thì t i nghi p M quá!

N i bản khoắn đau đ n đó c th m l ng theo tôi trên đ ng đi tìm Cha, tìm Mẹ, tìm chính mình, tìm cái ch a t ng sanh, ch a t ng di t mà t m thân t đ i ch là ph ng ti n cho ta lên đ ng. Sau m i xâu chu i l n qua, sau m i th i kinh v a đ t, sau m i ti ng chuông x thi n, thì “cái gì đó” đ u th p thoáng, nh gi i th ng treo cao, khuy n t n và chiêu đ đám h c trò ch m l t ráng ti n b c. Tôi th ng t nh , ph i c g ng h n, kiên trì h n, ph i tin t ng h n, là trong bao la vô thanh b t đ ng kia ch c ch n có n tàng th n đ c. N u không, v i nh ng đau th ng kinh hoàng trong cõi ta-bà, đ n đ p không phút nào, th i nào ng ng, thì nhân lo i đã b h y di t lâu r i!

Th i công phu sáng nay, khi ti ng chuông đ t Chú Lăng Nghiêm v a đ i m, tôi b ng nghe trong đó ngân dài hai ti ng “M i!” và lòng tôi hân hoan ni m vui tr th , nh thu nh ch c a, th y bóng Mẹ đi ch v .

Vâng, phút giây y, công phu sáng, Chú Lăng Nghiêm, và ti ng chuông đã quy n vào nhau thành âm thanh m u nhi m c a hai ti ng “M i!” đ tôi c m nh n rõ h n chút n a v “cái gì đó” mà tôi h ng tìm ki m lâu nay. L i Th y th ng đ y l i bàng b c không gian “Ta là ti p n i c a T Tiên, Ông Bà, Cha M . Các Ng ài t trong ta và ta t trong các Ng ài, nh lá vàng r ng xu ng thành đ t nuôi cây, đ cây l i tr lá. Ph i c m nh n th t sâu s c đ c đ i u đó, ta m i ôm đ c c x u l n t t trong vòng tay đ không than khóc vì nh ng m t mát.”

Hôm đó, m t tr i th c mu n vì m t vài đám mây xám đ ua b n bay ngang. Những mây ch đ ua thoi ch không đ ng thành m a. Khi ông m t tr i v n vai t a sáng cũng là lúc tôi vi t xong lá th cho m t ng i b n mà tôi t ng oán h n, t ng nh không bao gi còn có th nhìn m t nhau. Th không quá dài, cũng không quá ng n. N i dung ch đ n s :

“B n có r nh, m i ghé Am u ng trà. N c đã sôi, trà đã s n. Mà b n đang b n cũng không sao! Tôi v n đ c u ng trà v i b n, vì b n đang t trong tôi và tôi đang t trong b n, nh tôi v a c m nh n v Cha M nh th . Không có gì khó hi u đầu. Ch là sáng nay t ng s m a, nh ng mây xám đã bay đi đ m t tr i r i n ng. M t tr i đầu có h n mây đã che mình; mây cũng đầu có oán m t tr i không cho mây c h i thành m a đ đ c nh y mùa tung tắng. Cái gì cũng đ n r i đi, thành r i ho i. Chúng ta t ng h nh phúc ng i u ng trà v i nhau bên cây ng c lan th m ngát,

M, Và Nhng Ti p N i

Tác Giả: Hnh Chi

Chúa Nhật, 20 Tháng 9 Năm 2009 19:53

bên b i qu nh tr ng, n trm hoa. Hnh phúc đó nay không còn thì cũng ch là m t, trong vô vàn nhng gì Có r i Không trên th gian này mà thôi. Nh cây ng c lan đã bi n m t. Nh b i qu nh ch ng bao gi còn n hoa. y th mà m nh s n rêu v ng h ng s c cũ có than khóc gì đâu! Tôi quá vô minh m i t chu c l y đau kh khi không bi t r ng, m t tình c nào đó, ch ng ai ng ng đ c mây r i s chuy n m u, thành rào r t m a tuôn?”

Th không b vào phong bì, vì không có n i g i, cũng ch ng có ng i nh n.

Lá th , ng i vi t và ng i nh n, nay ch còn là m t.

Nh âm h ng Tam Không c a hnh B Thí Ba La M t: “không c a cho, không ng i cho, không ng i nh n, m i th c là cho”

(Mùa Vu Lan. 2009)